Capitolul I

Dudley dementatul

Cea mai călduroasă zi de vară de până atunci se apropia de sfârșit, iar pe deasupra caselor mari, pătrățoase de pe Aleea Privet plutea o liniște toropită. Mașinile, care de obicei sclipeau, zăceau acum prăfuite pe aleile din fața caselor, iar peluzele, cândva de un verde ca smaraldul, erau pârlite de soare, îngălbenite, pentru că din pricina secetei se interzisese udarea lor cu furtunul. Nemaiputând să se dedice, după cum își făcuseră obiceiul, spălării mașinilor și tunderii ierbii, locuitorii Aleii Privet se retrăseseră la umbră și la răcoare în casele lor, cu ferestrele deschise larg, poate-poate vor reuși să ademenească o adiere inexistentă de vânt. Singura persoană care rămăsese pe afară era un adolescent care stătea întins pe spate într-un rond de flori din fața casei cu numărul patru.

Era un băiat slăbuț, cu păr negru și cu ochelari, cu o înfățișare delicată, oarecum nesănătoasă, așa cum arată copiii care cresc prea mult într-un timp prea scurt. Purta o pereche de jeanși rupți și murdari, un tricou decolorat care atârna pe el, iar tălpile adidașilor începuseră să i se dezlipească. Din pricina felului în care arăta, Harry Potter nu era din cale afară de iubit de vecini, aceștia fiind soiul de oameni care cred că lipsa de grijă față de felul cum arăți ar trebui pedepsită prin lege, dar, cum în seara aceea se ascunsese îndărătul unei tufe mari de hortensie, nu putea fi zărit de niciun trecător. De fapt, singurii care l-ar fi putut zări ar fi fost unchiul Vernon sau mătușa Petunia, dacă vreunul

dintre ei ar fi scos capul pe fereastra camerei de zi și s-ar fi uitat drept în jos, spre rondul de flori de dedesubt.

Una peste alta, Harry credea că merita să fie felicitat pentru că-i trecuse prin minte să se ascundă acolo. N-o fi fost prea comod să stea întins pe pământul încins și tare, dar cel puțin nu se zgâia nimeni la el, nu scrâșnea nimeni din dinți așa de amarnic încât să nu mai poată auzi știrile și nu-i mai arunca nimeni întrebări răutăcioase, cum se întâmpla de fiecare dată când încerca să stea și el în camera de zi ca să se uite la televizor împreună cu mătușa și cu unchiul lui.

De parcă gândurile lui ar fi zburat înăuntru prin fereastra deschisă, deodată răsună vocea lui Vernon Dursley, unchiul lui Harry:

— Bine că nu e băiatu-ăla pe-aici, să ne tot stea în cale. Apropo, pe unde o fi?

— Nu știu, a spus mătușa Petunia, care nu dădea semne că i-ar păsa. În casă nu-i.

Unchiul Vernon bombăni:

— Cică „Mă uit la știri...“, zise el ironic. Tare-aș vrea să știu ce mai pune la cale. Parcă unui băiat normal îi pasă ce se mai zice la știri. Dudley habar n-are ce se întâmplă în lume. Mira-m-aș să știe și cine este prim-ministru. În tot cazul, nu cred că la știrile noastre se dă ceva despre *ai lui*...

— Vernon, șșșt! spuse mătușa Petunia. E deschisă fereastra!

— A... da... Iartă-mă, draga mea.

Soții Dursley nu mai spuseră nimic. Harry ascultă un cântecel de reclamă la cerealele pentru micul dejun „Fructe și tărâțe“. Între timp o urmărea pe doamna Figg, o bătrână cam țicnită, mare iubitoare de pisici, care locuia pe Aleea Wisteria, strada învecinată. Doamna Figg trecea agale, încruntându-se și tot bombănind. Harry era foarte încântat că doamna Figg nu-l putea vedea din cauza tufei,

fiindcă de ceva timp încoace, ori de câte ori îl întâlnea pe stradă, îl invita la ea la ceai. Bătrâna dispăruse deja după colț când vocea unchiului Vernon răzbătu din nou prin fereastra deschisă:

— Dudders e în vizită?

— Da, ia ceaiul cu familia Polkiss, spuse mătușa Petunia cu o voce plină de dragoste. Are atâția mici prieteni, toată lumea îl îndrăgește...

Harry abia se abținu să nu izbucnească în râs. Când venea vorba de fiul lor, Dudley, soții Dursley erau de-a dreptul îngrozitor de naivi. Toată vacanța de vară, în fiecare seară, înghițiseră minciuna cusută cu ață albă a lui Dudley cum că lua ceaiul când cu un prieten din gașca lui, când cu altul. Harry știa foarte bine că Dudley nu mergea la nimeni la ceai și că, împreună cu gașca lui, își petrecea seară de seară vandalizând parcul de joacă, fumând pe la colțuri de stradă și aruncând cu pietre în mașinile și în copiii care treceau pe lângă ei. Harry îi văzuse în acțiune în timp ce se plimba seara prin Little Whinging. Își petrecuse mare parte din vacanță hoinărind pe străzi și adunând de pe unde umbla ziare din tomberoane.

În clipa aceea îi ajunseră la urechi cele câteva acorduri muzicale care anunțau știrile de la ora șapte. Stomacul i se făcu ghem. Poate că, după o lună de așteptare, seara aceasta avea să fie în sfârșit seara cea mare...

— „Un număr record de vilegiaturiști blocați la sol în aeroporturi din cauza grevei manipulanților spanioli de bagaje, care continuă pentru a doua săptămână la rând...“

— Păi, să le dea siestă pe viață! Io așa aș face, mormăi unchiul Vernon.

Vocea lui acoperi ultima parte a propoziției rostite de prezentator, dar nu mai conta. Afară, ascuns în rondul de flori, Harry simți că stomacul începea să i se destindă. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, cu siguranță aceea ar fi fost informația cu care ar fi început buletinul de știri. Moartea

și catastrofele ar fi avut prioritate în fața știrilor despre vilegiaturiști blocați în aeroporturi.

Răsuflă încet, prelung și privi în sus la cerul care strălucea, albastru. În vara aceasta toate zilele se desfășurară la fel: în încordare și așteptare, urmate de o ușurare de moment, după care venea o nouă încordare crescândă... Și tot timpul, din ce în ce mai insistent de fiecare dată, îi răsărea în minte întrebarea: *de ce* oare nu se întâmplase încă nimic?

Ascultă mai departe, poate-poate se ivea măcar o aluzie fină, care pe Mageamii nu i-ar fi pus pe gânduri în niciun fel – o dispariție inexplicabilă sau vreun accident ciudat... Dar știrea despre greva manipulanților de bagaje fu urmată de alta, despre seceta care lovise sud-estul țării („Sper că ascultă și ăsta de-alături!“ bubui vocea unchiului Vernon. „Că dă drumul la stropitoare la ora trei noaptea!“), apoi de alta, despre un elicopter care fusese cât pe ce să se prăbușească într-un lan, în Surrey, apoi una despre divorțul unei celebre actrițe de celebrul său soț („De parcă ne-ar interesa pe noi treburile lor murdare“, pufni mătușa Petunia, care urmărise obsesiv cazul în fiecare revistă pe care își pusese mâinile ei slăbănoage).

Sub cerul încins al înserării, Harry închise ochii. Prezentatorul știrilor spuse:

— Și în sfârșit, perușul Bungy a găsit un mod cu totul inedit de a se răcori în vara aceasta. Bungy, care locuiește în Barnsley, la „Cinci pene“, a învățat să facă schi nautic! Mai multe amănunte ne oferă Mary Dorkins!

Harry deschise ochii. Dacă ajunseseră la știrile despre papagali care făceau schi nautic însemna că nu mai urma nicio știre care să merite a fi ascultată. Se rostogoli cu grijă pe burtă și se ridică pe genunchi și pe coate, pregătindu-se să iasă târâș de sub fereastră.

Însă abia apucase să se pună în mișcare când, unul după altul, foarte repede, se întâmplară mai multe lucruri: întâi

în liniștea adormitoare răsună cu ecou, ca un pocnet de armă, un *pac!* foarte puternic; îndată o pisică țâșni de sub o mașină parcată și se făcu nevăzută, apoi din camera de zi a familiei Dursley răzbătură un țipăt strident, un glas zbierând o înjurătură și zgomote de porțelan făcându-se țăndări. În clipa aceea, ca și când toate acestea ar fi fost semnalul pe care îl aștepta, Harry sări în picioare și, în același timp, scoase de sub betelia jeanșilor o baghetă subțire din lemn, cu un gest de parcă ar fi scos o sabie din teacă. Dar, când să se îndrepte de șale, se lovi cu capul de geamul deschis al camerei de zi. Sunetul care rezultă din această coliziune o făcu pe mătușa Petunia să țipe și mai amarnic.

Harry avu impresia că i se crapă țeasta în două. Cu ochii înlăcrimați, se clătină pe picioare și încercă să-și concentreze privirile asupra străzii ca să identifice sursa pocnetului. Dar nu apucă să se ridice bine în picioare, tot bălăngănindu-se, când două mâini mari, vinețiii, îl înșfăcară prin fereastra deschisă și i se încleștară în jurul gâtului.

— Ascunde-o imediat! grohăi unchiul Vernon în urechea lui Harry. Imediat! Până nu o vede careva!

— Dă-mi drumul! spuse Harry, gâfâind.

Timp de câteva secunde cei doi se luptară, Harry trăgând cu mâna stângă de degetele ca niște cârnați ale unchiului său, în timp ce dreapta îi era încleștată pe bagheta ridicată. Apoi, în clipa în care Harry simți că locul din creștetul capului unde se lovise începe să-i zvâcnească dureros, unchiul Vernon gemu scurt și-i dădu drumul, de parcă cineva tocmai i-ar fi administrat un șoc electric. Părea că prin trupul nepotului său se scursese o putere invizibilă, din pricina căreia unchiul Vernon nu-l mai putuse ține.

Gâfâind, Harry căzu în nas peste tufa de hortensie, dar îndată se ridică din nou în picioare și privi de jur împrejur. Nu se zărea nici urmă de lucrul care provocase pocnetul acela puternic, dar la mai multe ferestre din vecini apăruseră câteva figuri care se zgâiau la el. Harry își vârî iute

bagheta înapoi sub betelia pantalonilor și trase o mutră nevinovată.

— Superbă seară! strigă unchiul Vernon, făcându-i semn cu mâna doamnei de vizavi, de la numărul șapte, care privea încruntată din spatele perdelelor de dantelă. Ați auzit rateul acela de motor adineauri? Ne-a băgat în sperieți și pe mine, și pe Petunia.

Unchiul rânji în continuare hâd, ca un dement, până când toți vecinii curioși dispărură de pe la ferestre. Atunci rânjetul i se transformă într-o grimasă de furie. Îi făcu semn lui Harry să se apropie.

Harry înaintă câțiva pași spre el, dar avu grijă să se oprească ceva mai departe de punctul până la care și-ar fi putut întinde mâinile unchiul Vernon și l-ar fi putut înșfăca de gât din nou.

— Ce *dracu'* aveai de gând să faci, băiete? întrebă unchiul Vernon cu o voce stridentă ce tremura de furie.

— Cum adică ce aveam de gând să fac? întrebă Harry imperturbabil.

Se tot uita pe stradă, când în dreapta, când în stânga, sperând în continuare că va reuși să-și dea seama cine făcuse zgomotul acela.

— Păi, pocnești așa ca un pistol chiar în fața casei noa...

— Nu eu am făcut zgomotul acela, spuse Harry ferm.

Fața osoasă, ca de cal, a mătușii Petunia apăru alături de chipul lătăreț și vinețiu a unchiului Vernon. Mătușa Petunia era lividă.

— De ce te învârteai pe sub fereastra noastră?

— Da... chiar așa. Că bine zici Petunia! *Ce făceai pe sub fereastra asta, băiete?*

— Ascultam știrile, spuse Harry cu o voce resemnată.

Mătușa și unchiul lui schimbară niște priviri intrigate.

— Ascultai știrile! *Iar?*

— Păi, dacă sunt alte știri în fiecare zi, știți cum este, răspunse Harry.

— Nu face pe deșteptul cu mine, băiețaș! Vreau să știu exact ce pui la cale... Și nu mai încerca să mă aburești cum că asculți știrile. Știi tu foarte bine că despre ai tăi...

— Vorbește mai încet, Vernon! șuieră mătușa Petunia, la care unchiul Vernon coborî vocea atât de mult, încât Harry abia mai înțelegea ce spune.

— ...că despre *ai tăi* nu se vorbește la *știrile noastre*!

— Numai asta știți să spuneți! spuse Harry.

Soții Dursley făcură ochii cât cepele. După câteva clipe mătușa Petunia spuse:

— Ești un mincinos ce nu s-a mai văzut! Dar acele (și coborî și ea vocea așa de mult, că Harry trebui să-i citească de pe buze următorul cuvânt) *bufnițe* ce altă treabă au decât să vă aducă vești?

— Aha! exclamă în șoaptă unchiul Vernon, victorios. Să vedem ce ai de spus acum, băiețaș! De parcă noi n-am ști că toate veștile vă sunt aduse de împuțitele alea de păsări!

Harry șovăi o clipă. Îi luă ceva să spună adevărul de data asta, chiar dacă mătușa și unchiul lui nu aveau de unde să știe cât de greu îi era să recunoască asta. Așadar spuse pe un ton neutru:

— Mie... bufnițele nu-mi aduc vești.

— Nu te cred! i-o întoarse Petunia pe dată.

— Eu nici atâta! spuse unchiul Vernon cu convingere.

— Știm noi că iar pui la cale vreo ciudățenie, spuse mătușa Petunia.

— Să știi că nu suntem proști nici noi, adăugă unchiul Vernon.

— Ei, asta chiar e o noutate pentru mine, spuse Harry, simțind că începe să se înfurie.

Și, până să-l poată chema soții Dursley înapoi, se răsuci pe călcâie, traversă peluza din fața casei, sări peste gardul jos al grădinii și porni pe stradă cu pași mari.

Știa foarte bine că de data asta se vârâse în belea. Avea să dea piept cu mătușa și cu unchiul lui mai încolo și avea

să plătească pentru că fusese obraznic, dar în clipa aceea nu-i păsa prea mult de asta, fiindcă avea lucruri mult mai stringente care îi stăteau pe cap.

Harry era convins că pocnetul acela fusese făcut de un vrăjitor fie Aparetându-se, fie Dezaparetându-se. Sunase exact ca atunci când Dobby, elful de casă, dispărea din senin. Era oare cu putință ca Dobby să fie chiar acolo, pe Aleea Privet? Era cu putință ca Dobby să-l urmărească în acest moment? Cu gândul la Dobby, se întoarse și privi de-a lungul Aleii Privet, care însă părea cu desăvârșire pustie. Harry era sigur că Dobby nu știa să se facă invizibil.

Porni mai departe, fără să bage de seamă pe unde mergea, căci în ultima vreme cutreierase de atâtea ori străzile astea, încât pașii îl purtau de la sine către ascunzătorile lui preferate. Nu făcea bine câțiva pași, că iar arunca o privire în urmă, peste umăr. Cineva din lumea vrăjitorilor fusese aproape de el în timp ce stătea întins printre begoniile veștejite ale mătușii Petunia, era absolut sigur de asta. Atunci de ce nu-i vorbise, de ce nu se apropiase de el și unde se ascundea acum?

Apoi, cu cât îi sporea frustrarea, cu atâta siguranța lui de mai înainte se topea.

Poate că nici nu fusese un sunet magic. Poate că pur și simplu reacționa el exagerat la niște sunete obișnuite din pricina disperării de a primi orice semn, cât de mic, din lumea căreia îi aparținea. De unde putea să știe că zgomotul acela nu fusese produs de vreun obiect care se spărsese în casa cuiva din vecini?

Harry simți de la stomac o senzație surdă, ca de leșin, și înainte să-și dea bine seama ce se întâmplă, se simți copleșit de deznădejdea care îi dăduse târcoale întreaga vară.

A doua zi dimineața trebuia să-și pună deșteptătorul să-l trezească la ora cinci ca să poată plăti bufnița care îi aducea *Profetul vrăjitorilor*. Dar ce rost mai avea să cumpere în continuare ziarul? În ultimele zile abia mai aruncase un

ochi pe prima pagină, după care azvârlise ziarul cât colo. Când idioții care conduceau ziarul aveau să-și dea în sfârșit seama că Voldemort s-a întors, știrea asta urma să ocupe prima pagină a ziarului. Era singurul lucru care îl interesa.

Cu ceva noroc, mai putea primi și niște bufnițe cu scrisori de la bunii lui prieteni, Ron și Hermione, deși speranțele pe care le avusese la început că scrisorile de la ei îi vor aduce vreo veste se risipiseră de multă vreme.

> Evident, despre știi-tu-ce nu putem spune prea multe [...]. Ni s-a zis să nu transmitem nimic important în caz că ni se pierd scrisorile [...]. Suntem destul de ocupați, dar nu-ți putem da amănunte despre asta prin scrisori [...]. Se întâmplă o grămadă de lucruri, o să-ți spunem noi totul când ne vom întâlni [...].

Dar când aveau să se întâlnească? Nimeni nu catadicsea să-i spună precis. Hermione mâzgălise în interiorul felicitării de ziua lui „Cred c-o să ne vedem cât de curând“, dar ce însemna exact „cât de curând“? Din câte își dădea seama Harry din vagile aluzii din scrisorile lor, Hermione și Ron se aflau în același loc, probabil în casa părinților lui Ron. Nu putea nici să se gândească ce bine se distrează amândoi în Vizuină, când el era blocat pe Aleea Privet. De fapt, de supărat ce era pe ei, aruncase cele două cutii de bomboane de ciocolată de la Honeydukes pe care i le trimiseseră de ziua lui fără măcar să le desfacă. Mai târziu regretase că făcuse asta, fiindcă în seara aceea la cină mătușa Petunia îi servise doar o salată veștedă.

Și cu ce anume erau atât de ocupați Ron și Hermione? El, Harry, de ce nu era ocupat? Nu își dovedise el din plin puterea de a se ocupa de lucruri mult mai însemnate decât ei doi? Uitaseră oare tot ce făcuse? Nu *el* intrase în cimitir

și îl văzuse pe Cedric murind, nu fusese el legat de piatra aceea de mormânt și aproape ucis?

Nu te mai gândi la toate astea, se mustră Harry pentru a suta oară de la începutul vacanței de vară încoace. Destul de rău era că în coșmarurile lui se întorcea mereu în cimitir; nu era nevoie să se mai gândească la asta și în timpul zilei.

Dădu colțul pe strada Magnolia Crescent. La jumătatea străzii trecu pe lângă pasajul îngust care se întindea de-a lungul unor garaje, locul în care îl văzuse pentru prima oară pe nașul lui de botez. Barem Sirius dădea impresia că înțelege cum se simțea Harry. Adevărat că nici din scrisorile lui nu putea afla mai multe noutăți decât dintr-ale lui Ron și Hermione, dar cel puțin scrisorile lui Sirius conțineau avertismente și consolări, nu îi mai puneau sare pe rană.

> Îmi dau seama ce supărător trebuie să fie pentru tine [...]. Ai grijă să nu intri în vreo belea și totul va fi ok [...]. Vezi să nu faci vreun lucru necugetat [...].

Traversând Magnolia Crescent și cotind în Bulevardul Magnolia ca să o ia spre parcul de joacă peste care începuse să se aștearnă întunericul, Harry își spuse: „Ei bine, una peste alta am făcut așa cum mi-a spus Sirius.“ Cel puțin rezistase ispitei de a-și lega cufărul de mătură și de a zbura de unul singur către Vizuină. De fapt, Harry considera că se purtase chiar foarte bine, având în vedere frustrarea și furia care îl măcinau după o atât de îndelungată ședere forțată pe Aleea Privet, unde trebuia să se pitească printre straturile de flori în speranța de a prinde vreo veste din care să deducă ce mai săvârșea Lord Voldemort. Era însă foarte supărător că tocmai un om care fusese închis timp de doisprezece ani la Azkaban, închisoarea vrăjitorilor, și evadase de acolo, iar apoi încercase să comită tocmai crima pentru care fusese condamnat și devenise fugar împreună

cu un Hipogrif, tocmai o astfel de persoană îl sfătuia pe el să-și țină cumpătul.

Harry sări poarta parcului, care era încuiată, și porni mai departe, pășind peste iarba pârjolită de căldură. Parcul era la fel de pustiu ca străzile din jurul lui. Ajungând la leagăne, Harry se așeză pe singurul leagăn pe care nu reușiseră să-l facă praf Dudley și amicii lui. Își răsuci un braț în jurul lanțului și, foarte îngândurat, rămase cu privirile în pământ. De acum înainte, se gândi, nu va mai putea să se ascundă în grădina de flori a casei soților Dursley. A doua zi trebuia să născocească o altă metodă pentru a putea asculta știrile. Până atunci îl aștepta încă o noapte agitată, plină de gânduri rele. Chiar și atunci când scăpa de coșmarurile cu Cedric, avea alte vise care îl tulburau, vise în care i se arătau lungi coridoare întunecate, toate înfundate la capăt sau terminându-se cu câte o ușă încuiată. Presupunea că aceste vise erau provocate de sentimentul din timpul zilei, acela că era prins într-o cursă. De multe ori vechea cicatrice de pe frunte îi era străbătută de niște furnicături supărătoare, dar nu se îmbăta cu apă rece spunându-și că lui Ron, lui Hermione sau chiar lui Sirius lucrul acesta li s-ar părea foarte interesant. În trecut arsurile pe care le simțea în frunte îl anunțau că Voldemort prinde iar puteri, dar acum, că Voldemort se întorsese, probabil că furnicăturile astea doar îi aminteau să se aștepte la durerea obișnuită... Nu era nimic îngrijorător... Toate erau ca mai-nainte...

Sentimentul că i se făcea o nedreptate sporea mereu în sufletul lui; îi venea să urle de furie. Dacă n-ar fi fost el, nimeni nu ar fi aflat vreodată despre întoarcerea lui Voldemort! Și când colo, fusese recompensat cu patru săptămâni încheiate de captivitate în Little Whinging, cu desăvârșire izolat de lumea magiei, să se ghemuiască printre begonii veștede și să asculte știri despre papagali care fac schi nautic! Cum putuse Dumbledore să uite de el așa de ușor?

Cum puteau să-ți petreacă Ron și Hermione timpul împreună fără să-l invite și pe el? Cât timp trebuia să mai suporte ca Sirius să-i spună să stea cuminte și să aștepte? Și cât timp trebuia să mai reziste tentației de a le scrie celor de la *Profetul vrăjitorilor* ca să-i anunțe că s-a întors Voldemort? Astfel de gânduri furioase i se învârtejeau prin minte în vreme ce măruntaiele i se chirceau de mânie. În jurul lui începuse să se aștearnă noaptea, înăbușitoare și catifelată. Aerul era greu de mirosul de iarbă arsă, uscată. Singurul sunet care răzbătea până la el era hârâitul îndepărtat al mașinilor care treceau pe stradă, dincolo de gardul din zăbrele de fier al parcului.

Nu-și dădea seama de câtă vreme ședea pe leagăn, când deodată niște glasuri îi întrerupseră visarea. Ridică privirile. Felinarele de pe străzile din jurul parcului aruncau o lumină cețoasă, dar suficient de puternică pentru ca Harry să distingă siluetele câtorva inși care traversau parcul, pedalând pe niște biciclete scumpe de curse ce ticăiau ușor. Unul dintre ei fredona tare o melodie stupidă, iar ceilalți râdeau.

Harry știa bine cine erau aceia. Silueta din fruntea grupului nu putea fi confundată cu a nimănui: era Dudley Dursley, vărul său, care se întorcea acasă fără grabă, însoțit de gașca sa credincioasă.

Dudley era tot așa de masiv ca înainte, dar cura de slăbire pe care o ținea de un an de zile și talentul pe care și-l descoperise mai recent îi remodelaseră silueta. Așa cum îi zicea cu mare încântare unchiul Vernon oricui avea chef să-l asculte, Dudley câștigase nu de mult titlul la box, categoria grea, la Campionatul Interșcolar din Sud-Est pentru Juniori. „Nobilul sport“, după cum îl numea unchiul Vernon, îl făcuse pe Dudley încă și mai de temut decât i se păruse lui Harry pe vremea când amândoi erau în ciclul primar, când Dudley îl folosea drept primul lui sac de box. Harry nu se mai temea deloc de vărul său, dar în continuare nu considera demn de

laudă faptul că Dudley avea acum un pumn mult mai greu și lovea cu mai multă precizie. Toți copiii din zonă erau îngroziți de el, chiar mai îngroziți decât de „băiatul ăla, Potter", despre care fuseseră preveniți că era un huligan înveterat și că fusese la Centrul de Maximă Siguranță „Sfântul Brutus" pentru Delicvenți Minori Incurabili.

Harry urmări cu privirea cum figurile întunecate traversau parcul și se întrebă pe cine mai bătuseră în seara aceea. *Uitați-vă în jur*, se pomeni gândind în timp ce îi privea. *Haideți... priviți în jurul vostru... Sunt aici, singur-singurel... Haideți, încercați-vă forțele...*

Dacă l-ar fi zărit acolo amicii lui Dudley, cu siguranță că ar fi venit drept spre el. Și atunci Dudley ce-ar fi făcut? N-ar fi vrut să-și piardă reputația în fața găștii, dar ar fi fost cu siguranță îngrozit să-l provoace pe Harry... Ar fi fost grozav de nostim să-l vadă pe Dudley măcinat de dileme, să-l ia puțin peste picior, să-l vadă incapabil de vreo reacție... Iar dacă ceilalți ar fi încercat să-l lovească pe Harry, el era pregătit. Avea bagheta la el. Numai să îndrăznească... I-ar fi făcut mare plăcere să-și verse o parte din mânie asupra băieților care cândva îi făcuseră viața un calvar.

Dar băieții nu se întoarseră spre el, nu-l zăriră și ajunseseră deja aproape de gard. Harry rezistă tentației de a striga după ei... N-ar fi fost o mișcare prea inteligentă din partea lui să-i provoace la bătaie... Nu avea voie să folosească magia, altminteri risca să fie exmatriculat din nou.

Glasurile băieților din gașca lui Dudley se stinseră. Acum se îndepărtau, pedalând de-a lungul Bulevardului Magnolia. Harry nu-i mai putea vedea.

Ai văzut, Sirius? se gândi Harry fără chef. *N-am făcut nicio prostie. Am rămas cu capul pe umeri. Exact pe dos față* de ce ai fi făcut tu!

Se ridică în picioare și se întinse. După părerea mătușii Petunia și a unchiului Vernon, Harry trebuia să ajungă

acasă la ora la care apărea și Dudley. Numai puțintel mai târziu dacă ajungea, era prea târziu. Unchiul Vernon îl amenințase că-l va încuia în magazie dacă mai venea acasă vreodată după Dudley, așa că, înăbușindu-și un căscat și încă supărat, Harry porni spre poarta parcului.

Bulevardul Magnolia, la fel ca Aleea Privet, era mărginit de case mari, pătrățoase, fiecare cu câte o peluză perfect tunsă, toate având proprietari masivi și pătrățoși, care conduceau mașini foarte curate, asemănătoare cu mașina unchiului Vernon. Lui Harry îi plăcea mai mult Little Whinging noaptea, fiindcă în întuneric ferestrele acoperite de perdele păreau niște pete viu colorate, asemeni unor giuvaieruri și nu risca să audă în urma lui bombăneli dezaprobatoare la adresa înfățișării lui de „infractor“ atunci când trecea prin fața câte unei case. Păși iute, așa că pe la mijlocul Bulevardului Magnolia în raza lui vizuală apăru din nou gașca lui Dudley. Băieții tocmai își luau rămas-bun la începutul străzii Magnolia Crescent. Harry se retrase în umbra unei tufe mari de liliac și aștept㠄

— ...și guița ca un porc, nu? spuse Malcolm, printre hohotele de râs ale celorlalți.

— A fost un croșeu de dreapta meseriaș, D Mare, zise Piers.

— Mâine la aceeași oră? întrebă Dudley.

— Acasă la mine. Ai mei vor fi plecați, spuse Gordon.

— Bun, ne vedem atunci, zise Dudley.

— Pa, Dud!

— Pa-pa, D Mare!

Harry aștept㠄 ca restul găștii să se îndepărteze și abia atunci porni mai departe. După ce glasurile lor se stinseră din nou, coti pe Magnolia Crescent și, grăbind pasul, ajunse destul de aproape de Dudley astfel încât acesta să-l poată auzi dacă îl striga. Dudley mergea relaxat, fredonând fals o melodie.

— Salut, D Mare!

Dudley se întoarse.

— Aha, mârâi Dudley, tu erai.

— De când ești tu „D Mare“? întrebă Harry.

— Tacă-ți gura! i-o tăie Dudley, întorcându-i spatele.

— Fainã poreclă, spuse Harry, rânjind, când îl ajunse din urmă pe vărul lui. Dar să știi că pentru mine tot „Didiuță“ ai să rămâi.

— TACI DIN GURĂ, am zis! spuse Dudley, strângându-și pumnii ca niște șunci de mari.

— Ce, băieții nu știu că mama ta așa te alintă?

— Tacă-ți fleanca!

— De ce nu-i spui și ei să-i tacă fleanca? Dar ți-aș putea spune și „Chifluță“ sau „Duduluț“, nu?

Dudley nu răspunse. Din câte se părea, se stăpânea din toate puterile să nu-l lovească pe Harry.

— Ei, pe cine ați mai bătut în seara asta? întrebă Harry și zâmbetul de pe chip i se stinse. Tot vreun băiat de zece ani? Știu că alaltăseară l-ați căptușit pe Mark Evans...

— Dacă nu s-a astâmpărat, mârâi Dudley.

— Nu zău!

— A fost obraznic.

— I-auzi! Dar ce ți-a spus, că arăți ca un porc care a învățat să umble pe picioarele dinapoi? Fiindcă asta nu-i obrăznicie, să știi, Dud. Ăsta-i adevărul.

Lui Dudley începu să i se zbată un mușchi pe maxilar. Harry fu foarte încântat să constate cât de tare reușise să-l înfurie pe Dudley. Simțea cum toată frustrarea lui se scurge treptat în sufletul vărului său. Era singura supapă pe care o putea deschide.

Cotiră spre pasajul îngust unde Harry îl văzuse pentru prima oară pe Sirius și care forma o scurtătură între Magnolia Crescent și Aleea Wisteria. Fiindcă aici nu exista niciun felinar, pasajul era pustiu și mult mai întunecos decât străzile între care se întindea. Zgomotele pașilor lor răsunau

înfundat între pereții garajelor, aflate pe o parte, și gardul înalt din cealaltă parte.

— Te crezi grozav fiindcă ai la tine lucrul acela, nu? spuse Dudley după câteva secunde.

— Ce lucru?

— Ăla... lucrul ăla pe care îl ții ascuns.

Harry zâmbi larg din nou.

— Nu ești chiar așa de prost cum pari, Dud, nu-i așa? De fapt, dac-ai fi, n-ai reuși și să umbli, și să vorbești în același timp.

Harry își scoase la iveală bagheta. Îl zări pe Dudley uitându-se la ea cu coada ochilor.

— N-ai voie s-o folosești, zise Dudley repede. Știu că n-ai voie s-o folosești. Ai fi imediat exmatriculat de la școala aia de ciudați la care mergi.

— De unde știi că nu s-au schimbat regulile între timp, D Mare?

— Nu s-au schimbat, spuse Dudley, dar nu părea chiar convins.

Harry râse ușor.

— N-ai curaj să te iei de mine fără obiectul ăla în mână, așa-i? mârâi Dudley.

— Dar și tu ai nevoie de încă patru care să-ți asigure spatele ca să bați un puști de zece ani. Și titlul ăla de campion de box cu care te tot fălești... Câți ani avea adversarul tău? Șapte? Opt?

— Dacă vrei să știi, avea șaisprezece ani, izbucni Dudley, și după ce am terminat-o cu el, timp de douăzeci de minute nu și-a mai revenit. Și era de două ori mai greu decât tine. Așteaptă numai să-i spun tatei că ai scos lucrul ăla...

—Fuga la tăticu', așa-i? Boxerașul lui drag se sperie de bagheta cea rea a lui Harry?

— Nu ești așa viteaz noaptea, nu? pufni Dudley în bătaie de joc.

— E noapte deja, Duduluț. Așa se numește când e întuneric ca acum.

— Vorbeam despre când ești în pat! mormăi Dudley.

Se oprise în loc. Harry se opri și el, uitându-se lung la vărul lui.

Nu vedea el mare lucru, dar își dădea seama că pe fața lătăreață a lui Dudley apăruse o expresie ciudată, victorioasă.

— Cum adică nu-s viteaz în pat? spuse Harry năucit. De ce să-mi fie frică? De perne sau de ce? adăugă Harry.

— Las' că te-am auzit eu noaptea trecută, zise Dudley, gâfâind. Vorbeai în somn. *Gemeai!*

— Ce vrei să spui? zise Harry din nou.

Simțea că ceva rece îi coboară până în stomac. În noaptea trecută se visase din nou în cimitir.

Dudley izbucni într-un râs strident, după care spuse cu o voce smiorcăită:

— „Nu-l omorî pe Cedric! Nu-l omorî pe Cedric!" Cine-i Cedric? Iubitul tău?

— Eu... Minți! spuse Harry automat.

Dar i se uscase gâtlejul. Știa prea bine că Dudley nu minte. De unde era să știe el despre Cedric?

— „Tati! Ajută-mă, tati! O să mă omoare, tată! Hââî-hââî!"

— Termină! spuse Harry încet. Taci din gură, Dudley, bagă de seamă!

— „Tati, vino să mă ajuți! Mami, vino să mă ajuți! L-a omorât pe Cedric! Tati, ajută-mă! O să..."

Deodată Dudley se dădu în spate până în zid și strigă:

— *Să nu îndrepți obiectul ăla spre mine!*

Harry țintea bagheta drept spre inima lui Dudley. Paisprezece ani de ură îi clocoteau prin vene. Ar fi dat orice să-l lovească acum, să-l afurisească pe Dudley așa de rău, încât să-l vadă târându-se până acasă ca un gândac, fără grai, cu antene pe cap...

— Să nu-mi mai vorbești niciodată așa, se răsti Harry la el. M-ai înțeles?

— Îndreaptă obiectul ăla în altă parte!

— Am zis: M-ai înțeles?

— Îndreaptă-l în altă parte!

— M-AI ÎNȚELES?

— DĂ CHESTIA AIA DEOPARTE!

În clipa următoare lui Dudley îi rămaseră cuvintele în gât și se cutremură ca și când cineva ar fi azvârlit asupra lui o găleată de apă rece ca gheața.

Ceva se întâmplase cu noaptea. Cerul indigo spuzit cu stele se făcu deodată negru ca smoala și se topi orice urmă de lumină. Stelele, luna, lumina cețoasă a felinarelor de la capetele aleii, toate dispăruseră. Zgomotul îndepărtat al mașinilor și foșnetul copacilor pieriseră și ele. Răcoarea plăcută a serii se preschimbă deodată într-un frig pătrunzător care parcă te mușca. Împrejurul lor nu mai rămăsese decât întunericul, complet, de nepătruns, mut, de parcă o mână gigantică ar fi aruncat o mantie groasă de gheață asupra întregului pasaj, orbindu-i.

Pentru o secundă Harry se gândi că poate declanșase o vrajă fără să-și dea seama, cu toate că se abținuse din răsputeri. Apoi, revenindu-și în simțiri, își dădu seama că el n-ar fi avut puterea de a stinge luminile stelelor. Întoarse capul încoace și încolo, încercând să zărească ceva, orice, dar întunericul îi apăsa ochii asemeni unui văl invizibil.

În clipa aceea îi pătrunse în urechi glasul înspăimântat al lui Dudley:

— Ce-ce fa-faci? O-oprește!

— Dar nu fac nimic! Taci din gură și nu te mișca!

— N-nu m-mai văd ni-nimic! A-am orbit! A-am...

— Am zis să taci din gură!

Harry rămase neclintit precum o stană de piatră, privind când în dreapta, când în stânga. Frigul era atât de pătrunzător, încât începu să tremure din toate încheieturile.

Pielea de pe brațe i se făcu precum pielea găinii, iar firele de păr de pe ceafă i se zbârliră. Căscă ochii cât putu de larg, privind în toate părțile, dar nu vedea nimic.

Nu era cu putință... Nu se putea ca ei să fie aici... În Little Whinging?... Ciuli urechile... Înainte de a-i vedea, ar fi trebuit să-i audă.

— Am să-să-i spun lui tata! bâzâi Dudley. U-unde ești? Ce-ce fa-fa...?

— Vrei să taci odată? șopti Harry. Încerc să as...

Glasul îi pieri. Tocmai auzise zgomotul pe care îl așteptase cu groază.

În pasaj mai era cineva în afară de ei doi, cineva care răsufla gâjâit, prelung, sonor. Tresări puternic de groază, apoi începu să tremure în aerul înghețat.

— Te-termină! Nu mai face așa! Ză-zău c-că-ți dau una!

— Dudley, taci...

ZBANG!

Un pumn îl atinse pe Harry într-o parte a capului, ridicându-l de la pământ. Văzu stele verzi. Pentru a doua oară în decurs de o oră Harry avu impresia că i se despică țeasta în două. În clipa următoare se prăbuși greu la pământ, iar bagheta îi zbură din mână.

— Dudley, imbecilule! răcni Harry.

Îi dăduseră lacrimile de durere. În patru labe, începu să pipăie febril împrejur. Îl auzi pe Dudley îndepărtându-se, apoi lovindu-se de gardul de pe marginea aleii și împiedicându-se.

— DUDLEY, ÎNTOARCE-TE! TE DUCI DIRECT SPRE EL!

Urmă un țipăt îngrozitor și pașii lui Dudley se opriră. Harry simți ceva înfiorător de rece alunecând pe lângă el. Asta nu putea însemna decât un singur lucru. Erau mai mulți, nu unul singur.

— DUDLEY, ȚINE-ȚI GURA ÎNCHISĂ! FĂ CE-I FACE, DAR NU DESCHIDE GURA! Bagheta! murmură Harry înnebunit

și mâinile lui începură să pipăie pământul ca niște păianjeni. Unde este?... Bagheta... haide odată... *Lumos!*

Rostise formula magică automat, disperat să se facă lumină ca să-și poată căuta bagheta. Nu-i veni să creadă, dar în clipa următoare o luminiță răsări brusc la doar câțiva centimetri de mâna lui dreaptă. Răsuflă ușurat. Era vârful baghetei, care se aprinsese. Harry o înhăță, se ridică în picioare tremurând și se întoarse.

Stomacul i se întoarse pe dos.

O siluetă înaltă, cu o glugă pe cap, aluneca lin spre el, plutind pe deasupra pământului. Nu i se vedeau picioarele de sub mantie și pe măsură ce se apropia, înghițea întunericul din jur.

Împleticindu-se, Harry se dădu înapoi și își înălță bagheta.

— *Expecto patronum!*

Din vârful baghetei țâșni un fuior de abur argintiu. Dementorul încetini, dar vraja nu funcționase cum trebuie. Harry se retrase și mai mult, împiedicându-se în propriile-i picioare, pe măsură ce Dementorul se apleca asupra lui. Harry simțea cum de panică i se încețoșează creierul. *Concentrează-te...*

Din mânecile mantiei Dementorului ieșeau două mâini cenușii, lipicioase, pline de cruste, care se întinseră spre el. Un zgomot precipitat îi umplu lui Harry urechile.

— *Expecto patronum!*

Vocea lui suna slab, îndepărtat. Din baghetă ieși un al doilea fir de fum argintiu, încă și mai subțire decât cel dinainte. Nu-i ieșea deloc, nu reușea să facă vraja!

În urechi îi răsunară niște hohote de râs. Un râs pătrunzător, strident. Plămânii i se umpleau de mirosul de putreziciune al răsuflării Dementorului, o răsuflare rece ca moartea, care îl înneca.

Gândește-te... o clipă de fericire...

Dar nu mai rămăsese strop de fericire în el. Degetele reci ca gheața ale Dementorului i se apropiau de gât. Râsul acela strident se auzea tot mai puternic, iar un glas îi răsuna în minte: *Înclină-te în fața morții, Harry... poate că nici nu o să doară... n-am de unde să știu... fiindcă eu nu am murit niciodată.*

Nu avea să-i mai vadă pe Ron, pe Hermione...

În clipa aceea în minte i se conturară limpede chipurile prietenilor lui. Abia mai putea respira.

— *EXPECTO PATRONUM!*

Atunci din vârful baghetei lui Harry ieși un cerb argintiu enorm, care îl izbi pe Dementor cu coarnele în piept, acolo unde ar fi trebuit să se afle inima. Dementorul fu azvârlit înapoi, ușor ca întunericul, iar când cerbul îl atacă din nou, se feri într-o parte ca un liliac, înfrânt.

— PE AICI! îi strigă Harry cerbului.

Întorcându-se într-o parte, o luă la fugă prin pasaj, ținând bagheta aprinsă în sus.

— DUDLEY! DUDLEY!

Nu apucă să facă decât vreo doisprezece pași, când își dădu seama că Dudley rămăsese chircit la pământ, ascunzându-și chipul cu brațele. Cel de-al doilea Dementor stătea aplecat asupra lui. Cu mâinile lui lipicioase îl apucase pe Dudley de încheieturile mâinilor și acum i le dădea deoparte încet, aproape tandru, aplecându-și totodată capul acoperit cu glugă către fața lui Dudley, de parcă ar fi vrut să-l sărute.

— PE EL! răcni Harry.

Cu un bubuit, cerbul argintiu pe care îl conjurase se năpusti ca o furtună pe lângă el. Chipul fără ochi al Dementorului ajunsese la două degete de fața lui Dudley când cerbul de argint îl izbi cu coarnele. Dementorul fu azvârlit în aer și, asemenea celuilalt, se înălță în văzduh și fu înghițit de întuneric. Cerbul porni în galop până la capătul pasajului și dispăru și el într-o ceață argintie.

Luna, stelele și felinarele se aprinseră din nou. Un vânticel mătură pasajul. Copacii din grădinile din apropiere prinseră a foșni din nou, iar sunetul familiar al mașinilor ce treceau pe Magnolia Crescent umplu din nou văzduhul.

Harry rămase nemișcat, cu toate simțurile încă treze, bucurându-se de brusca întoarcere la normalitate. După o clipă își dădu seama că tricoul i se lipise de corp. Era leoarcă de sudoare.

Nu-i venea să creadă că se întâmplase una ca asta. Dementorii, aici, în Little Whinging?

Dudley rămăsese tot grămadă la pământ, tânguindu-se și tremurând. Harry se aplecă asupra lui să vadă dacă era în stare să se ridice în picioare, dar în clipa aceea auzi limpede niște pași care se apropiau de ei în goană, de undeva din spatele lui. Instinctiv își înălță din nou bagheta și se răsuci pe călcâie, gata să-i țină piept nou-venitului.

Bătrâna doamnă Figg, vecina lor cea țicnită, apăru abia răsuflând. Părul grizonant îi ieșea de sub un fileu, iar de încheietura mâinii îi atârna o sacoșă de sfoară care zăngănea. Picioarele îi ieșeau pe jumătate din papucii de casă din pâslă în carouri. Harry își ascunse iute bagheta, dar...

— N-o ascunde, prostovane! țipă ea. Dacă mai sunt și alții prin preajmă? Of, zău că de data asta îi fac eu felul lui Mundungus Fletcher!